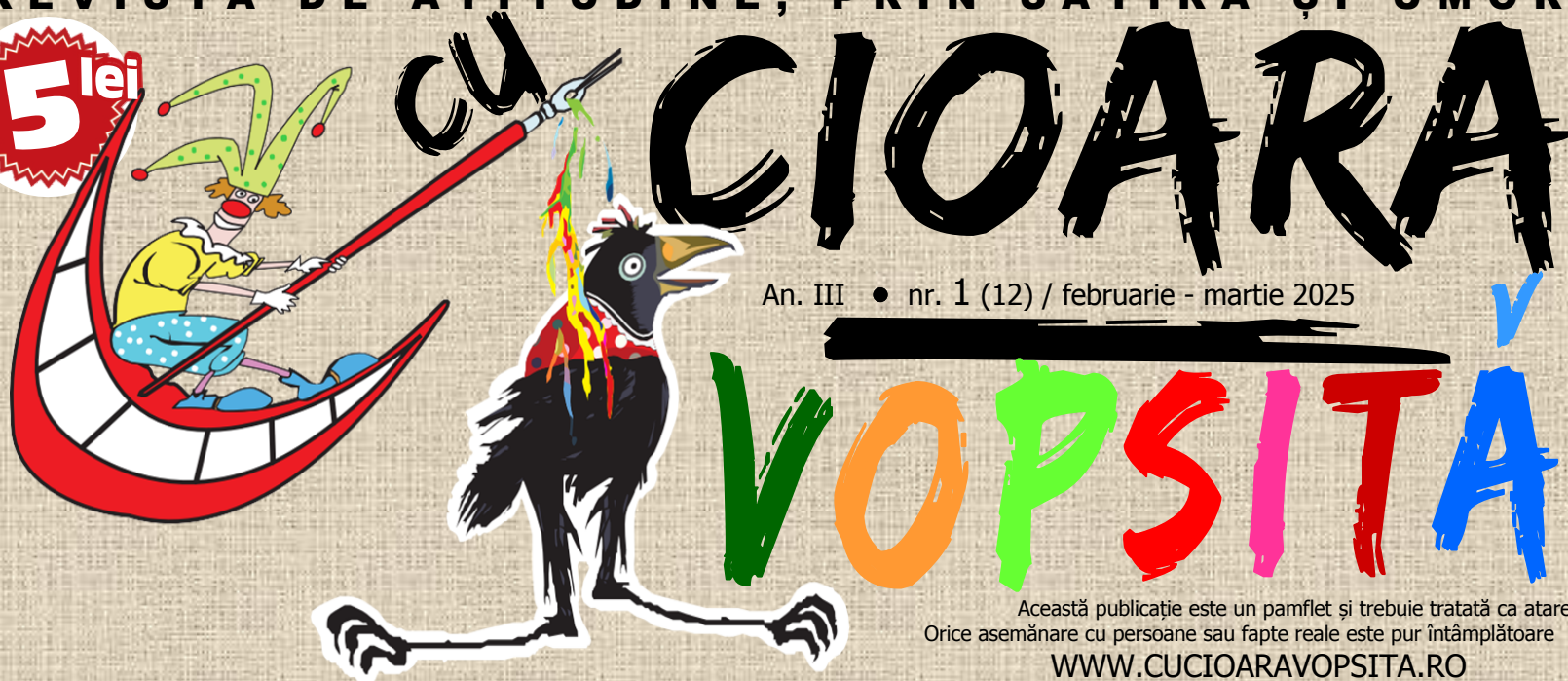

REVISTĂ DE ATITUDINE, PRIN SATIRĂ ȘI UMOR

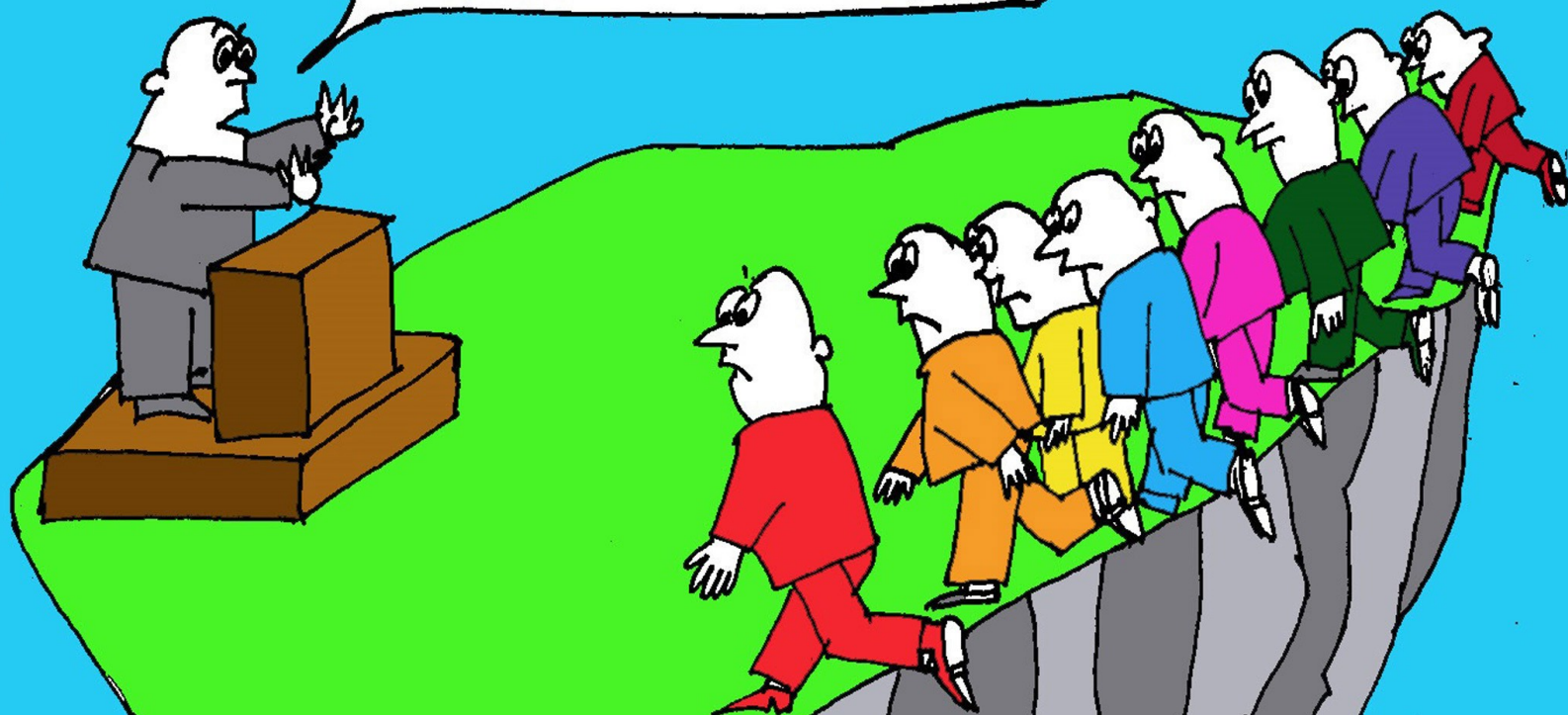
5 lei

An. III • nr. 1 (12) / februarie - martie 2025

Această publicație este un pamflet și trebuie tratată ca atare.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare
WWW.CUCIOARAVOPSITA.RO

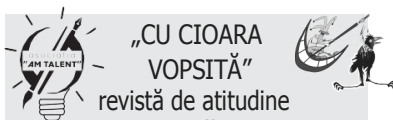
ÎNTREAGA CLASĂ POLITICĂ
SĂ FACĂ UN PAS ÎNAPOI !!

Asociația culturală
"AM TALENTI"
Broșteni - Vrancea

TEMA ACESTUI NUMĂR:
„MERGE ȘI-ĂȘA!”

„CU CIOARA
VOPSITĂ”

revistă de atitudine
prin satiră și umor

Editor:

ASOCIAȚIA CULTURALĂ
„AM TALENT!”,
Broșteni, Vrancea

REDACȚIA

Director:

Gheorghe MOCANU

Redactor șef:

Petrache PLOPEANU

Redactor șef-adjunct:

Anda TOMA

Redactor șef-adjunct:

Corneliu STANCIU

Consultant editorial:

Prof. dr. Const. MIU

Ambasador al revistei CCV:

Angela SILION

Difuzor abilitat:

Gica STAIU

Președinte de onoare:

Aurel STANCIU MILCOVIN

Redactori

Anda TOMA,

Petrache PLOPEANU,

Adrian MATEI,

Viorel SIRETEANU,

Boris M. MARIAN,

Mihai MANOLESCU,

Petre POPA, Lucica NISTOR,

Maximilian OPAIT,

Nina Elena PLOPEANU,

Gheorghe SUCOVERSCHI

Au colaborat la realizarea acestui număr:

Nina-Elena PLOPEANU, Anda
TOMA, Gheorghita SUCOVERSCHI,

Dan MOVILITEANU, Petrache

PLOPEANU, Lucica NISTOR,

Corneliu STANCIU, Petruș ANDREI,

Gheorghe MOCANU, Viorel

SIRETEANU, Georgică MANOLE,

Mihai BOTEZ STÂNCARU, Mircea

MANOLESCU, Mihai

MANOLESCU, Monica ALDEA,

Maximilian OPAIT, Irene

POSTOLACHE, Const. MIU, David

VALENTIN, Violetta PETRE, Ion

DIVIZA, Sava FRANCU,

Angela SILION

Adresa redacției:

627050 – com. Broșteni, județul

Vrancea, Str.Principala nr.73

Telefon: 0746017647

e-mail: cucioaravopsita@yahoo.com

Revista „Cucioaravopsita” găzduiește opiniile,
oricât de diverse, ale colaboratorilor. Responsabilita-
tea pentru conținutul articolelor revine în exclusivi-
tate semnatărilor acestora. Manuscrisele primite nu
se înapoiază.

TIPĂRIT LA:

www.editgraph.ro

editgraph

ISSN1222-4014

ISSN-L1222-4014

Revista „Cu cioara vopsită” și Asociația Culturală „Am talent!” și-au inaugurat la Broșteni noul sediu

La aproape doi ani de la apariție, revista de atitudine prin satiră și umor „Cu cioara vopsită” s-a impus deja ca o prezență activă atât în peisajul literar vrâncean cât și în cel național, deoarece a apărut ca o necesitate în vidul lăsat de dispariția revistelor „Urzica” și „Moftul român”. S-a împlinit, astfel, dezideratul pe care îl exprima redactorul șef Gheorghe Mocanu încă din editorialul primului număr, din ianuarie 2023.

Pe 20 decembrie 2024 s-a lansat numărul II (numărul 5 din anul II) al revistei „Cu cioara vopsită”, publicație ce se difuzează atât în întreaga țară, cât și în Republica Moldova. Revista poate fi achiziționată de la chioșcurile de presă din Vrancea, dar și on-line la adresa cucioaravopsita@yahoo.com. Cu acest prilej, în prezența primarului comunei Broșteni, Emilian Dumitriu, a redactorului șef Gheorghe Mocanu, a redactorului șef-adjunct Anda Toma, a celorlalți redactori: Petrache Plopeanu, Nina Plopeanu, Angela Silion, Lucica Nistor, dar și a invitaților: prof. Ioan Culiță Ușurelu, Publicistul Radu Borcea, preot Gabriel Macovei, Mărcuță Georgel, Gălățeanu Costică, Jeni Șogor etc, a fost inaugurat la Broșteni noul sediu al redacției revistei, în care își desfășoară activitatea și Asociația Culturală „Am talent”, înființată prin hotărârea Judecătoriei Focșani din ianuarie 2023. Asociația amintită are ca scop identifica-

re spectacole, expoziții, editări și lansări de carte, ateliere de creație etc. La sediul din Broșteni-Vrancea își va desfășura activitatea Cenaclul de la Broșteni, la care vor participa oameni de cultură, scriitori, creatori de frumos atât din județul nostru, dar și din țară și din Republica Moldova. Asociația are deja în derulare, cu finalitate la 1 aprilie 2025, de Ziua Umorei, Concursul Național de Creații Literare și Desene cu Satiră și Umor, concurs organizat în parteneriat cu Filiala Bacău a Uniunii Scriitorilor din România, cu Biblioteca Județeană Dănilă Zamfirescu din Focșani și cu revista „Cu cioara vopsită”

Primăria și Consiliul local al comunei Broșteni merită felicitări deoarece au înțeles importanța acestui demers cultural, ce a pus localitatea pe harta culturală a țării, și sprijină, cât îi stă în putință, atât revista cât și Asociația „Am talent”. Primarul comunei, Emilian Dumitriu, este alături de asociația amintită încă de la înființare și apreciază faptul că pe teritoriul său administrativ există, acum, un punct de atracție, un reper de cultură, unde atât cei tineri cât și seniorii, dar și ceilalți locuitori ai comunei, se pot manifesta din punct de vedere cultural, pot împărtăși din experiența proprie sau pot învăța de la ceilalți, având posibilitatea de a fi promovați prin intermediul revistei și prin alte activități culturale.

Revista „Cu cioara vopsită” se bucură de aprecieri din partea unor scriitori și oameni de cultură importanți precum: profesor universitar dr. Adrian Dinu Rachieru; Vasile Larco, scriitor și umorist;

Ion Fercu, scriitor, critic literar; Petre Isachi, scriitor, critic literar, director revista „I3 Plus”; Valeria Manta Tăicuțu, scriitor, critic literar, redactor șef revista Spații Culturale; Viorel Savin, scriitor, dramaturg etc. Profesor universitar dr. Adrian Dinu Rachieru „Publicația vrânceană, ca revistă de atitudine (într-o lume învălmășită, încețoșată, ieșită din fățani, plină de cogitatori și crizatori isterizați) are subiecte, slavă domnului! Tălcuind, urzicând, oblojind, aflând slova miezoasă, sper să fie tare în clonț”. Petre Isachi, scriitor, critic literar, director revista „I3 Plus”: „Revista de atitudine prin satiră și umor, „Cu cioara vopsită” are câteva particularități de invidiat ale unei publicații de acest tip: revolta superioară a spiritului împotriva prostocrației; dublul contrapunct al ironiei socratice; empatia și inteligența necesare pentru a face suportabile contradicțiile și absurditățile vieții; deschidere și zâmbet estetic; surâsul eminescian din privirea înțeleptului; arta de a glumi în sine și pentru sine; ideea caragialiană: nimic nu unește mai mult oamenii ca râsul”.

Valeria Manta Tăicuțu, scriitor, critic literar, redactor șef al revistei Spații Culturale „Cu cioara vopsită” (nume care trimite direct la ipocrizie și la încălcarea convențiilor sociale sănătoase) este, dincolo de aspectul ei de revistă plăcută la citit, amuzantă și deranjantă pe alocuri (pentru cei care se simt cu musca pe căciulă), o revistă serioasă, numai bună pentru această „țară tristă, plină de umor”,

Pentru continuarea activității, atât asociația cât și revista au nevoie de sponsori, oameni de afaceri sau persoane fizice care, în mod legal, prin sponsorizare sau donație, pot contribui cu un procent din impozitul pe profit.

De la stânga la dreapta: Anda TOMA – red.-șef adjunct; Elena-Nina PLOPEANU – redactor; Lucica NISTOR – redactor; Gheorghe MOCANU – director; Angela SILION – ambasador; Petrache PLOPEANU – redactor-șef, caricaturist; Culiță Ioan UȘURELU – scriitor, președintele Fundației culturale „Miorița”, directorul revistei „Salonul literar”; Radu BORCEA – seniorul jurnaliștilor vrânceni, Emilian DUMITRIU – primarul comunei Broșteni, Vrancea

IPOHONDRI CU NORMĂ-NTREAGĂ

nr.1 (12)/februarie-martie 2025

Oamenii sunt disperati să vorbească despre sănătate. M-am întâlnit cu două prietene de seama mea și singurul subiect care ne-a ocupat 90% din conversație a fost sănătatea. Sau, mă rog, lipsa ei. Dacă cineva nu se vaită sau are tupeul să-ți spună că se simte excelent, pare ori mincinos, ori psihopat. Înainte, când cineva începea o conversație cu „am fost la medic”, urma o poveste scurtă. Acum e un roman în trei volume, cu prolog, numeroase planuri narrative, introspecții, retrospecții și cu o întorsătură neașteptată legată de intoleranța la gluten ori de calcifierea glandei pineale.

Într-o epocă în care avem acces la tot ce s-a scris vreodată, lumea alege să se văicărească ore întregi despre sănătate, să se puricească în public precum maimuțele, vorbind despre ceaiuri, detox și despre cum intestinul este al doilea creier. În stilul ăsta mă tem că intestinul va ajunge în cutia craniană și-l va detronea pe primul. Înainte mai flecăream și noi despre filme ori despre câte-o carte bună. Acum, conversațiile sunt despre colon iritabil și nivelurile de colesterol. Ce naiba am ratat din evoluția noastră de am ajuns așa? cu nisip și cenușă! Dar stai, în gârlă pot fi dejecții menajere! Mai bine fierbi rufele cu leșie!”

Și nimic nu e mai periculos decât să spui, din greșeală: „Eu nu prea merg la medic”. Automat devii un pericol social. Oamenii încep să te privească fix ca pe un paria. Se uită la tine ca și cum ai fi un eretic medieval. Un ciumat. „Cum? Nu-ți faci nici analizele anuale? Nu iei suplimente? Nici măcar probiotice?!”. Vă întreabă farmaciștele dacă aveți card la farmacia lor? Da? Și pe mine. Dacă le spun că nu am, privirea lor e doar suspectă; încă nu aruncă cu lasere în mine ca niște roboți apocaliptici.

Nu știu cum vi se pare voia, dar ceva îmi șoptește că ăsta nu e progres.

Nu mai există conversații despre artă ori literatură. Toată lumea vorbește doar despre terapie. În loc de: „salut, ce mai faci?”, întrebăm: „hei, ce faci, mergi la psiholog?”. Dacă cineva îți spune că nu merge la terapie, te uiți la el ca și cum ar fi spus că nu crede în apă.

Sănătatea a încetat să mai fie o stare. E un job cu normă întreagă. Vrem să trăim sănătos, dar când mai trăim?! Spiritele încarnate pe Pământ în aceste vremuri moderne își dedică toată viața îngrijirii corpului. Iar asta le ține prea ocupate ca să mai aibă timp să trăiască în el. Înainte, oamenii mergeau la doctor doar când era absolut necesar. Acum, au mai mulți specialiști decât prieteni. „Am un nutriționist, un terapeut, un antrenor personal, un chiropractician și un guru pentru respirație”. Când un prieten îți spune că a început o dietă nouă, discuția capătă brusc un ton mistic de parcă s-a convertit la o religie ciudată. „Nu mai mănânc gluten, lactate, zahăr. Nu mai bag mici și ceafă de porc la grătar. Fumul de la grătar e cancerigen, știi? Nimeni nu știe cât de toxice sunt legumele și fructele, pentru că nu se testează. Suntem otrăviți cu bună știință! Nici grădina ta nu mai e sigură de când ăștia otrăvesc aerul cu chemtrails, solul cu pesticide și pâza freatică e contaminată cu nitrați. Stop! Nu șterge măruș cu cârpa aia! Urmele de detergent conțin în cel mai bun caz doar alergeni! dar e posibil ca detergentul să fie cancerigen! Trebuie să folosești detergent bio! Ori cel mai sigur ar fi să-ți speli hainele pe gărla din sat

Dar dacă mă întreabă: „Doriți să vă facem unul acum?”, iar pe mine mă pune naiba să spun: „Nu, fiindcă ajung rar la farmacie și nu-i văd rostul”, atunci se poate simți - dacă nu în privirea lor, atunci în aer - ceva tensionat ca o reacție nucleară de fisiune, ceva ca o undă seismică de forfecare. Aura mea de om prea sănătos îi face pe farmaciști să mă privească de parcă am intrat în farmacie doar ca să le stric media de vânzări. Mă scanează bănuitor ca pe o eretică ce refuză procesul de fidelizare al clienților și îndrăznește să fie sănătoasă fără abonament la pastile.

Gheorghiță
SUCOVERSCHIFABULĂ CU CÂINI
(CORUPȚI)

Odată, la o mare casă,
Un parlament în câini de rasă...
Între timp, stând la mezat,
Averile și-au declarat.

- Eu am o lesă cu opt ținte
Și-un os de ros, ca președinte!
Un lanț cu zale de oțel
Și-o locuință de cățel!

Cercei de-argint pentru metresă,
O botniță de zinc și-o lesă.
Un mic domeniu de la Tati
Ce mi-a rămas... și-un bax de
Chapy!

- Eu sunt sărac, curat, de-mi vine
Să-mi dau blănița de pe mine!
Nu mi-am slăbit o clipă zelul,
Doar nevasta și cățelul
Stăpânesc șase moșii,
Mici învârteli și câinării,
Și-orice moravuri de cățea...
Nu planează-asupra mea!

- Voi să știți că-n orice os,
(Zice unul mai căinos)
Orișcate-ar fi să-ndrugi,
Toată măduva ai s-o sugi!
Cea mai bună ca plăcere,
Decât orișce avere!

În biruri n-are niciun cost
În călduțul nostru post!
Tain gras la trândăvit
Și-un scaun bun pentru dormit!
Mai dai când și când din bot
Și-o lăbuță pentru vot,
Ridică-tă-n dorul Lelii
Pentru pravila puterii!

- Eu n-am nimic de declarat!
Lătră-un bulldog mai nalt la stat.
Atât haita-mi cât și eu,
Cu fundul gol de cimpanzeu,
Ne ducem zilele și traiul,
Și ne-mpărțim egal „mălaiul”.
Mălai grisat de deputat,
Primit cinstit, doar prin lătrat!
Doar un văr e-n „labă mare”
C-un holding și vreo opt hectare,
Un job cu oase-n șandrama
Rămase de la Grand Maman!
Și-un frate vitreg, tare-n „os”
Cu-o mare firmă unde-i boss!
Cu-al meu devotament și har,
Ajuns-am azi parlamentar,
Ales prin meritul votării...
Declar cinstit în fața țării!

Dar... vine-n fabulă-o morală
Din opoziție, din sală:
- Tu n-ai nimic de declarat ??
C-ai fost deștept și-ai transferat
Averile prin moduri crude,
La a ta consoartă sau la rude!?!
La vreun unchi, la vreo mătușă,
Când te-ai văzut constrâns la ușă!
Te dezlegi azi de poveri
Și declari că n-ai averi?!?

Așa deci și prin urmare,
V-aș mai spune-o vorbă mare!
Unde-ați fi-n orice moment
Și-n caninul parlament,
Și-ntr-un stup sau un viespar,
Unde-ați fi vreun demnitar :
- Nu ascunde ce-ai de spus!
Că nimic din ce-ai ascuns
N-are șanse nici sfială
Să nu iasă la iveală!
Și aș mai spune eu ceva.
Să umbli cu „merge și-așa”,
Nu poți să-ndrugi vrute-nevrute.
Minciuna-i cu picioare scurte.

Ce-ai de declarat în viață,
Spune-o sincer, verde-n față!
De la prima întrunire,
Pân-o lași drept moștenire!

EPIGRAME

Epigramaștilor de la
„Cioara”

Ca niște lei zbârlesc din coame
Și-s angajați într-un turnir bi-
zar,
Dar, înțepându-se în epigrame,
Se bat pentru același...trotuar.

Prostul cu noroc

Dacă ești prost, nu-i mare bai,
Nu ești unicul...exemplar,
Însă, puțin noroc de ai,
Poți deveni...parlamentar.

Unui coleg cu soția
în Europa

I-a plecat soția din țară,
Dar lui nu pare că îi pasă,
Fiindcă pentru prima oară
A devenit cocoș în casă

Aceluiași

Să nu rămână singur seara
Ca un gospodar isteț
Și-a luat cardul și chitara
Să cânte într-un alt coteț

Primului Ministru

Ai recunoscut c-ai dat ra-
sol,
Că nu ai fost eficient,
N-ar trebui atunci, fără ocol,
Să dai-napoi salariul aferent?

Vai de țara asta!

Vara nu mai plouă, iarna nu-i ză-
padă,
Toată munca noastră e-n zadar,
Nici câinii nu mai au covrigi în
coadă

Stimată... Cioară vopsită,

Mulțumesc pentru că mi-ai acceptat elucubrațiile trimise
anterior și m-ai făcut de râs în comuna mea, publicându-le, în nr. 4
(10)/2024, de aceea recidivez cu cele de mai jos. Dacă și acestea
vor lua drumul tiparului, înseamnă că am talent!

Șah cu poporul

Fac rocada mare și pe aia mică,
Să rămână-n frunte an de an
Politrucii noștri tremură de frică
Să nu-și piardă locul de lângă... ciolan.

Vânătoare de oameni

Ne urmăresc senini ca pe vânat,
Tratându-ne cu suveran dispreț,
Un politruc chiar ieri l-a împușcat
Pe un vrâncean crezând că-i porc mistreț.

La medic

Când de dureri am început să gem,
Să mă trateze mi-a spus că el nu poate,
Fiindcă am o boală gravă de sistem,
Ca întreaga noastră societate.

Politice ca la noi

Mi-a venit să umblu ca nebunu'
Cum e-n politică la noi,
Ce-a furat ieri, Ciolacu 1,
Continuă, de azi, Ciolacu 2

Guvernarea noastră-n veci o să
dureze
Și-au spus politrucii de pe-al
nostru plai,
Mămăliga n-are cum să explode-
ze,
Fiindcă-n țară nu mai e... Mălai

Și niște
gânduri
pieptănate

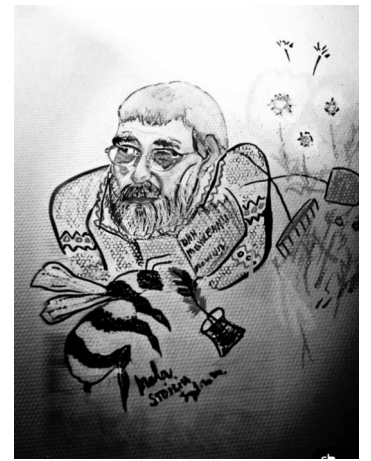
Bați insistent la ușa „Ciorii”
și-ți răspunde îmbufnată
propria nevastă.

Cum o fi mai bine: propria
nevastă sau nevasta proprie?

Speranța moare penultima: cineva
trebuie s-o îngroape.

Vorbesc zilnic și eu, ca de la om la om,
cu o maimuță.

Un politruc în plus, un om
în minus.

Albul ca zăpada din Pădurea Adormită și cei 7 Pi(tik-tok)tici!

nr.1 (12)/februarie-martie 2025

Zăpada dorea să-i vadă întrecându-se pe cei acceptați în urma verificărilor de către Sfatul Bătrânilor (dar și alte Sfaturi mai tinere!) în diferite încercări.

Erau mulți cei care au rămas să se întrecă, iar armele lor erau așa cum stă bine unui popor educat, diverse: unii luptau cu gura rostind discursuri nesfârșite prin care încercau să-și epuizeze adversarii înainte de a-i lăsa să lupte și ei, alții alergau la tot felul de carnavaluri, ceilalți fiind obligați să-i însoțească, unii chemau ajutorul Ființei divine, participând la slujbe lungi, de cu zori și până-n seară. Nu erau numai șapte, așa cum se spune în capul acestei file de poveste, ci mai mulți, dar bardul a fost mai cuvințios decât candidații și le-a redus numărul să fie cel puțin ca în basme. A vrut el să pună alt titlu, *Călin Nebunul*, dar acesta fusese folosit de un bard cunoscut din vechime, așa că a profitat de faptul că stătea și el cu ochii, ca toți locuitorii împărăției - atunci când nu dormeau - pe oglinda magică, expresia populară fiind „Pi tik-tok”, adăugând și „tici” pentru a completa cuvântul „Pitici”. Scotea astfel în evidență că toți candidații erau mult mai scunzi decât împăratul și nu faptul, nereal de altfel!, că ar fi fost bufonii săi!

Și-am încălecat un pic,
Pe tok-tik!

A fost odată ca niciodată și se speră că nici nu va mai fi vreodată, un mare împărat - cam 2 metri - care domnea peste o împărăție cunoscută de toți ca Pădurea Adormită. Asta nu pentru că acolo ar mai fi fost vreo pădure, aceasta fusese vândută între timp pe doi bani la cei din Pădurea Neagră sau furată de cei 40 de hoți la puterea a 2-a, ci pentru că toți locuitorii de acolo erau niște somnoroși, ca să n-o spunem de-a dreptul, niște adormiți!, în timp ce cei trei se purtau ca-n pădure!

Acest împărat purta un nume ca-n povești, Albul ca Zăpada! (Printre altele să nu vă mire mulțimea semnelor de mirare care vor fi presărate ici-acolo, autorul anonim al basmului - ca întotdeauna acestea sunt simple basme -, dorind să-l facă pe cititor să-și dea seama că acolo se petreceau lucruri de mirare, ca niciunde în lume!). Numele

acestui mare împărat - cam 2 metri cum am spus deja, și-l luase el însuși după ce ieșise victorios în luptele de stradă cu așa-numita Ciumă Roșie a Pădurii (numită altădată Muma Pădurii), mai înainte evidențiindu-se, așa cum îi stătea bine unui erou, în Războiul Caselor, iar mai înainte în cel al Copiilor! Aceste victorii îl făcuseră un exemplu pentru poporul său care devenise mult mai educat decât fusese vreodată, iar el, împăratul se auto-proclamase curățat de toate murdăriile, zicându-și Albul ca Zăpada.

Sigur, după toate aceste victorii, fiindu-i teamă să nu se molipsească și el de „adormirea” supușilor săi, prefera să se țină cât mai departe de ei, plecând în vizită prin împărățiile de peste șapte mări și șapte țări, vorba bardului! Așa că poporul său devenise unul dintre cele mai adormite popoare din lume, vestit pretutindeni pentru aceasta, dar mai ales pentru aceea că aici orice hoț putea ajunge prin propriile-i puteri, dar mai ales pentru că era „deștept” (adică treaz, nu?) mare dregător... Sau chiar mai mult! Normal purtându-se ca în pădure!

Poporul acesta vestit, care dormea mai tot timpul pe el,

devenise atât de educat încât nici nu mai știa să scrie și să citească, de aceea toți dregătorii pe care și-i alegea, în scurtul timp când se trezea pentru tainul de dimineață, erau după chipul și asemănarea poporului (stupid people = stupid governors).

Ultimii 10 ani de ocărmuire ai împăratului au trecut precum promisiunile electorale din republicile corupte (nomina odiosa!) și îmbătrânind împăratul, obosit de atâtea „vizite de lucru” în tot felul de locuri exotice, a acceptat propunerea Marilor Dregători, deoarece el nu avea urmași, de a se organiza o întrecere între cei doritori de a veni la cârma împărăției.

Zis și făcut! S-a dat veste în întreaga împărăție despre aceasta și la Palat au început să se perinde rânduri-rânduri de pretendenți, nu la mâna împăratului, ci la butoanele împărăției! Ei, dragii mei!... Și au venit din toate colțurile împărăției fel de fel de baroni, de dregători cu acoperire, ba unii, de dragul împărăției, au renunțat la slujbele bănoase de la curtea altor împărați și s-au reîntors acasă. Fiecare și-a pregătit armele cu care avea să lupte, pentru că, asta nu v-am mai spus, Albul ca

Se spune că odată
O vulpe cu blazon,
Făindu-se cu prada
Dar mai ales cu coada!
Se văicărea că vrea
O lege specială pentru Domnia- sa,
Și o asigurare !!!!
Să nu mai zică lumea ca e o impoștare.
Că uniiși știm noi bine cine
O Coțofană ! cu cazier stufos
O flecărea pe vulpe găsindu-i vreun ponos.
Au acuzat-o' n public cu mic cu mare
Tot clanul Coțofană și-alte zburătoare
Că s-a întins la furăciuni cu... banda
C-ar fi furat un... COIF!!!de prin Olanda
Pe care îl purtase cândva un rege Leu
Cu multe pietre scumpe și în carate greu...
-Ascultă, ciorditoareo, da știi că ai tupeu!?
I-a zis cumătra arătându-și colții
Tu,nu mă compara pe mine cu toți hoții!
Eu doar vâneș ocazii....așa din când în când
Să -mi întrețin copilul
Sa nu îl las flămând
Și martori am toți brazil
Nu toți !...că unii au cam trădat pădurea
De când se pupă-n bot cu drujba și securea...

Tu, care ai furat și pajiște și munți
Și șterpelești bijuterii la nunti?!?
Mai furi cu semnătură vreo trei poieni și-o vale
Și-apoi le dai pe gratis la ruda dumitale!?
S-au revoltat la culme tot neamul păsăresc
Dar mai cu seamă cele de neam coțofănesc!
Și s-a pornit ancheta si urmăriri ca-n filme
Să prindă vinovații de furt calificat
A ! Stați așa, că n-am specificat:
Era în toiul nopții,
Așa acționează hoții
Ca..ăștia din al miniștrilor consilii
Se bagă-n vorbă un șoim și-un pui de uliu
-Da, da! eu am văzut de sus
Cum fura miere, la un mandat ,un urs...
Și era cât pe ce să fure de aur chiar un munte
Toți coțofenii cu ștampilă-n frunte
Și s-au certat la culme
Cu bârfe și acuze
Și s-a decis:
Ca de îndată Coțofana să ceară vulpii, scuze!
La ceasul nopții
Pe e o liniște totală
E cel mai bun prilej când hoții
Școliți, la școala de ciordeală

Lucica
NISTOR

**Coțofana
și Coiful**

Își socotesc averea

La jocuri de noroc
Mai lasă firimituri din loc în loc
Și vinovați tot aia săraci fără noroc

Morala:
Ce mai contează ...coiful.. brățele furate. ..
Când laolaltă ciordeala se împarte
Ca vorba 'ceea „corb la corb nu -și scoate ochii ”

Nici vulpea și nici șoimul la fel nici Coțofana
Nu vor trăda vreodată .
Coțofanei sunt toți
Și-au luat cu toți licența
Și masterul de hoți

Se pare că eterna roată a fost tată în Mesopotamia, atunci, bine de 5000 de ani, înainte de nă. Roata care era în probe mii de ani) a fost, prima dată, pă-Oamenii de Neanderthal au la vale, până când această roată, funcționabilă.

...Și totuși, roata se învâрте și acum, vin politicienii noștri, rând pe rând ca să mai inventeze încă o spiță roții nemuritoare. Chiar în presa noastră, scrisă și nescrisă, a trecut mult timp până ne-am dat seama că roata e o simplă roată ale cărei spițe trebuie să „unse” din când în când, măcar o dată la 4 ani, de către PSD, PNL și cine mai e. Pătrată sau rotundă, tocită de hârtoape și de foame, roata, totuși, se rotește. Se poate să meargă și așa?

**NU ȘTIU DACĂ
MERGE ȘI AȘA**
(Când „Cioara vopsită” are păreri)

inven-
mai
Era Crești-
(care au durat
trată...

„stăpânit-o” și la deal și
în sfârșit, s-a tocit și a devenit

Petruș ANDREI

O cioară cu totul și cu totul altfel

Și ciorile de-o vreme se-nmulțiră
Iar zgomotul făcut te nervează,
În capul tău ți se găinățează
Și nu cred că vreunul le admiră.

Dar cine presa astăzi cercetează
Și-n fața lui revistele înșiră,
De o anume cioară el se miră
Că, dintre toate, ea e cea mai brează.

Toți cei care o văd puțin vopsită
Își spun că-i una mai deosebită,
Din câte ciori înnegurează cerul.

Iar cioara asta e clarvăzătoare,
Nu-i longevivă, ci nemuritoare
Că n-o ucide critica, nici gerul.

Mușcata

După Garofița de Mircea Cărtărescu

„Teiul Doamnei pare zugrăvit în cridă
În cofetărie într-o gravidă”
Soarele ajunge până la chindie,
O Mușcată intră la carmangerie,

Peste tot în piață nu e coadă mare,
Cum era, pe vremuri, la alimentare.
Iar în clipa asta, dacă sunt vreo trei
Și în fața dânsului stă Petruș Andrei

Cum stătea, pe timpuri, Vodă la hotare
Stă acum dânsul lângă galantare.
El privește fata și se dă într-o parte
-Domnișoară dragă, sunt băiat cu carte,
Educată foarte mi-a fost tinerețea
Că-nvățam cu toții ce e politețea.

Deci, poftim în față, văd că ești mușcată
Iar domnul Matache te servește îndată,
Cu un zâmbet galeș ea îi mulțumește
Și lui nea Matache astfel îi vorbește:

Că și dânsu-asupra-i ochii își aruncă
-Să-mi dai, nea Matache, mici, cârnați și șuncă
Și din toate pune-mi, te rog, câte o kilă
C-astăzi sunt Mușcată, ieri eram zambilă.

Când vrea să achite cash
lăutărește,
Petru-Andrei îi zice că dânsul
plătește
Ea se face roză, cum e Garofița
Și c-o mână mică-și mângâie
cosița.

Amândoi obraji îi sunt ca
bujorii
Și în cap rotește ambii ochi-
sorii
Și-au plecat din piață ca doi
porumbei
Ea Mușcata-Afloarei, el Pe-
truș Andrei.
Este cam aceeași filă din
poveste
Care-a fost odată dar și azi
mai este.

Gheorghe MOCANU

RĂUAȘE CĂTRE CIOARA DE LA BROȘTENI

Curg răvașele din țară
Spre cea mai vopsită Cioară...
Nu știi unde-i cuibul ei?
La Broșteni, trimite, hei!
Așteptăm o glumă, două,
O fabulă, una nouă,
Epigramă, un pamflet
Noi te publicăm frecvent
Între penele de cioară
La căldură, pân' la vară
Să te vadă-ntreaga țară
Cum îi faci tu de ocară
Pe bandiți și pe mișei
Care umblă slobozei
Peste tot și permanent
Uneori și-n Parlament...

Cătălina zăcuse vreo lună de zile. Nici prin curte nu-i mai venea să iasă, deși violatorul, rătutit în pumni la postul de Poliție fusese trimis la pânaie pentru doi ani de zile. Încercase tatăl făptuitorului să dreagă busuiocul propunându-i fetei luarea în căsătorie, dar Cătălina făcuse o criză de isterie; cum să stea ea în pat cu cel care o batjocorește?! Nu, singurul ei scop în viață era să se răzbune! Și fiindcă numai pedeapsa nenorocitului ăluia nu i se părea suficientă, se hotărî să se răzbune pe toți bărbații, niște porci, în fond.

Încă înainte de a termina liceul începu prin a pune la podea pe câțiva din profesorii mai ai dracului pe care apoi, avându-i la mână cu greșelile lor erotice, îi suci cum voia ea. Dacă doreai să scapi de corigență sau să iei o notă de trecere, cu Cătălina trebuia să vorbești. În facultate, toți asistenții căzură victimele ei (îi și imprima pe bandă, iar când își cumpără video îi prinse și în imagine cu pantalonii în vine).. Dar cel mai mare succes îl obținu când însuși decanul fu imortalizat odihnindu-se cu capul în poala ei, în timp ce ea îi recita din

Cârciumarul Manole din gura satului avea și el o fată mare (ca orice cârciumar) pe care o botezase Lină

Cătălina după un cântec auzit la radio. O zgâtie ambițioasă, răutăcioasă, de mică scotea ochii păpușilor cu acul, fudulă și egoistă, îi plăcea să se împopoțoneze cu tot felul de panglici, să se frizeze cu drotul și să iasă pe uliță ca să clipocească cu băieții și să le facă în necaz celorlalte paparude. Numai că, pe la vreo 15 ani, un zăpăcit care nici armata n-o făcuse o luase în serios și o înghesuise într-o curte deschizându-i, de voie de nevoie, viitorul.

Mai mult de necaz și de rușine decât de durere, Lină

minunatele versuri ale lui Valerian Târcol sau Pricăjescu! (ce gusturi infernale?!).

Nu era o poză porno, decanul avea bretelele pe el însă era în ciorapi, ceea ce denota un mare grad de intimitate și de relaxare. Totul a rămas între ei, dar analizând mai atent situația, așa se explică faptul că colegele care îi erau prietene au luat examenele cu brio (au și știut din moment ce cunoșteau subiectele de mai înainte), în timp ce nesuferitele care o supăraseră au fost nevoite să mai dea și în toamnă.

În cele din urmă, ca să fie repartizată în Galați, îmbrăbodi un general pe nume Gheorghe Emanuel, mare comandant în zonă, tânăr văduvoi de vreo 60 de ani (avea copii mai mari ca ea) și nărodul o luă de nevastă, deși calitățile sale combative începuseră să cam scârțâie. Linei Cătălina îi convenea însă situația fiindcă tocmai începuse să dea meditații de ortografie și ortoepie unor tineri căpitani și locotenenți frumoși și dârzi ca niște obeliscuri. În curând, toate permisiile, aprobările, mutările și avansările începură să treacă pe la ea. Dacă aveai inițialele L.C. puse pe un raport undeva într-un colț știut de ea și de general, cererea ta era ca și rezolvată.

Un singur lucru o descumpăni și puse în primejdie căsătoria ei cu generalul: când, rămăsese gravidă! Noroc cu doctorul regimentului cu care era intimă, care o sfătui să mărturisească soțului că a făcut o însămânțare artificială. Mai procura-se și niște acte în acest sens.

Bineînțeles că generalul nu era prost! El înghiți gălușca însă vreo două săptămâni la rând băgă în sperietți unitățile din subordine cu o serie întreagă de groaznice inspecții. După asta se liniști. Fiind și nițel filosof, ca toți generalii de altfel, începu să-l amuze faptul că devenea tată la o vârstă atât de înaintată. Iar Lina Cătălina putu să-și vadă de treabă cum știa ea mai bine.

Georgică MANOLE

EPIGRAME DIRECT LA... ȚINTĂ

EPIGRAMISTULUI STELICĂ ROMANIUC

Pe-al epigramei firmament,
Sunt mii de stele pe moment,
Iar undeva se-agită, mică,
...și-o „stelică”!

DOAMNEI ANGELA PAVELIUC-OLARU

(autoarea studiului „Cultul busuiocului la români”)

Citind „Cultul...” doamnei
Paveliuc,
M-am și hotărât, ba chiar mă duc
Să scriu volumul unu, chiar și doi,
Din „Dresul...busuiocului la noi”!

LUI CONSTANTIN IFTIME,

autorul volumului de proză
„Copiii sălbatici”
(Editura „Cartea românească”,
2016):

Nu sunt dintre cei apatici,
De-aceea spun, dragi cetățeni,
Acei copii, ai lui, sălbatici,
Azi sunt... politicieni.

EPIGRAMISTULUI PETRU-IOAN

GÂRDA, urcat într-un copac pe prima copertă a volumului său "IRONII SENTIMENTALE"

Cunoscându-i istețimea,
I-am cam înțeles deviza:
Vrea s-ajungă la-nălțimea...
Lui Diviza.

nr.1 (12)/februarie-martie 2025

Soția prevăzătoare și soțul distrat

Pe când vrednicul contabil se pregătea în acea dimineață să plece de acasă la serviciu, trebuind pentru asta să ajungă la timp la gară pentru a lua trenul care-l ducea în marea metropolă industrială și comercială, soția sa îl rugă să-i pună o scrisoare la cutia poștală din oraș. „la aminte că e o scrisoare foarte importantă; să nu o uiți iar prin buzunare, cum ți s-a întâmplat și ultima dată când te-am rugat.”. Însă contabilul habar de grijă nu mai avu de asta de îndată ce coborî din tren în gara din Milano.

Se grăbea cu îngrijare să ajungă la timp la birou, când un puștan, care îl depăși la mers venind din spate, i se adresează: „Domnule, nu uitați de scrisoarea aceea!”. Și atunci, pe dată îi reveni în minte vorbele soției sale și se grăbi să pună scrisoarea la prima cutie poștală din calea sa. Înaintând pe stradă, un domn în vârstă, îndatoritor, îl interpelă: „Aveți grijă, *signore*, să puneți la cutie scrisoarea soției dumneavoastră.” Dintr-o dată prinse a fi cuture de niște gânduri bizare: cum se face că știe lumea de aici de scrisoarea aceea? Nu găsea nicio explicație plauzibilă.

Ajuns la sediul birourilor, îndată ce pătrunse pe ușa de intrare, numai ce-l aude din spate pe portar adresându-i-se: „Domnule Stringhetti, v-ați amintit să puneți la cutie scrisoarea?” Perplex, se opri din mers. „— Cum naiba de au de știre atâția oameni că trebuia să pun la cutia poștală scrisoarea nevastă-mi? Oricum, o să-i răspund telefonic că m-am achitat de însărcinare, deoarece un băiat mi-a adus aminte să am grijă de asta...” „Da? Atunci pot să vă dau jos foaia asta de hârtie lipită pe spatele paltonului dumneavoastră?” — îi zise portarul cu amabilitate. Ceea ce și făcu îndată.

Pe biletul public cu pricina era scris cu litere mari: AMINTIȚI-I, VĂ ROG, SOȚULUI MEU CĂ ARE DE PUS LA CUTIA POȘTALĂ O SCRISOARE. VĂ MULȚUMESC. Semnat, SOȚIA (Traducere și adaptare din limba italiană).

Mircea MANOLESCU REPARTIZARE

Domnilor, în fine, v-a surâs norocul.
Chiar aici în fața dumneavoastră-i blocul
Cu nouă nivele, plus parter, în care
Aveți locuință prin repartizare.
Altfel spus, din simpli petiționari,
Începând de astăzi, sunteți proprietari.
Singura problema mai deosebită
O vedeți: Clădirea nu e isprăvită.
Îi lipsesc planșeuri, scări interioare,
Zidăria toată cade din picioare
Căci a fost lipită prost, numai cu humă,
Întrucât pe vremuri se fura, nu glumă.
Plus de asta n-are uși și giurgiuvele
La parter și încă la șapte nivele.
De la alte caturi nu s-a mai furat,
Căci mai sus de șapte n-a fost ridicat.
Asta vă revine, deci în continuare,
Dumneavoastră, celor cu repartizare.
Dar băgați de seamă cum vă descurcați
Și la primărie nu mai apelați
După vreun constructor sau materiale,
Că avem, știți bine, și-alte angarale.
Terminați lucrarea liniștiți, în pace,
Din paiantă, bârne, BCA, chirpici...
Noi, de azi încolo, nu mai dăm pe-aici!

CENUSAREASA (Epilog)

Deci prințul nostru cel îndrăgostit
Purtând pantoful prin împărăție
Cenușăreasa-au fost descoperit
Și minte-naș a luat-o de soție.

Dar să vedem, apoi, ce s-a-
ntâmplat
Și derulând povestea mai departe
Să poposim o vreme la palat
Spre-a completa ce nu s-a scris în
carte.

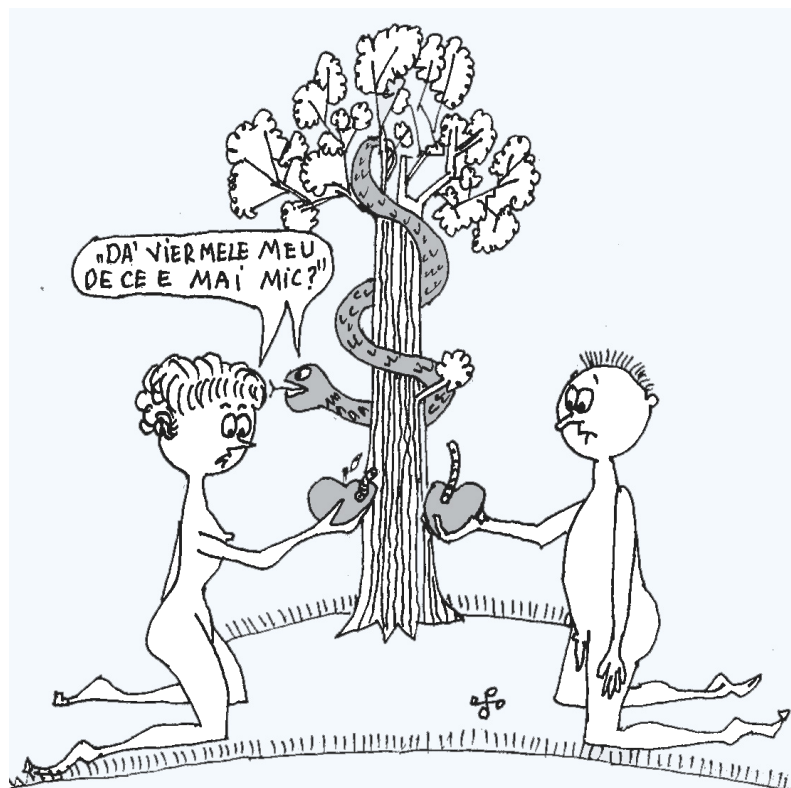
Frumoasa soată zilnic în iatac
Deretica și mătura voioasă,
Știa să coacă-n spuză un dovleac,
Să facă o tocană delicioasă.

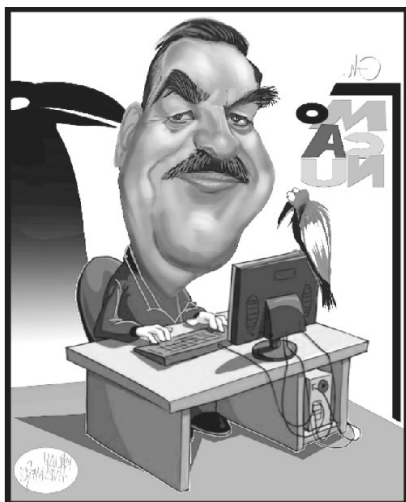
La mulsul vacii nu avea egal,
Cotețul strălucea ca farmacia,
Se îngrijea de vite personal
Și îndrăgea nespul bucătăria.

Nu afuma vreodată mămăliga,
Iar ciorbele le potrivea din sare,
Dar când stăteau de vorbă ea și riga
Era, cu duhul, vai, sărmană tare.

Lipsindu-i conversația stilată
Cum pretindea distinsa societate,
Era de toți mereu ironizată
Și provoca în jur ilaritate.

Mai mare decât dragostea, mândria,
Amorul propriu-al prințului vexat
Învinse în final, și căsnicia
Printr-un obscur divorț s-a încheiat.

Azi am avut o conversație interesantă cu nepotul meu din clasa zero. Venise supărat flească de la școală și cerea, nici mai mult nici mai puțin, să fie mutat la altă școală. Pricina era chiar doamna învățătoare care l-a făcut melc în fața colegilor.

—Cum așa? am întrebat eu.
—A venit pe la fiecare în timp ce scriam cu toții pe caiete și, când a ajuns la mine, a zis: "Mergi prea încet! Te miști ca melcul!" Nepotul meu arăta extrem de marcat și nu voia cu niciun chip să mai calce în acea școală. Ce-oi face cu el de luni, nu știu! Nu-l pot duce forțat la școală dacă nu vrea!
—Și tu ce-ai zis?
—Nimic! plânse nepotul, ce era să mai zic? Mă închipuiam că sunt un melc târându-se pe burtă, gâfâind și opintindu-mă prin cine știe ce mlaștină...
—Asta-i bună! Mă, tataie, uite ce te învață bunicul! Când ți-o mai spune cineva de acuma că ești un melc, sau că te miști ca melcul, tu să-i

răspunzi așa: „Bine că sunt melc. El poate să-și urce casa în spinare și să se mute unde vrea el! Omul nu poate face asta!”

Apoi, nepotul a trecut la un șir de întrebări interminabil... Eu am început să-l sfătuiesc:

—Să cauți întotdeauna partea bună a celui lucru și să-i dai un răspuns pe măsură! Astfel, vei ieși mereu deasupra, învingător!

—Și dacă mă făcea albină?

—Îi răspundeai: "Mă bucur că sunt albină, pentru că ea e cea mai harnică, mai ordonată și face miere!"

—Și dacă mă făcea apă plată?

—Îi răspundeai că te bucuri că ești apă plată, că ești curat, fără acid, fără impurități!

—Și dacă mă făcea carusel?

—Îi răspundeai că te bucuri că ești carusel, pentru că aduci bucurie copiilor!

—Și dacă mă făcea ușă de frigider?

—Îi răspundeai că te bucuri, pentru că oprești căldura să intre în frigider, să nu se strice mâncarea!

—Și dacă mă făcea perete?

—Îi răspundeai că te bucuri că ești perete că oprești gerul să intre peste oameni în casă pe timp de iarnă!

—Și dacă mă făcea doamna învățătoare "nimic"? Ce-i mai răspundeam?

—Îi răspundeai așa: Doamnă, părinții mei m-au dus odată la doctor îngrijorați. După ce m-a consultat, acesta le-a zis că n-am "nimic"! Ce mult ne-am bucurat cu toții...!

—Și totuși, bunicule, să-mi zică doamna că mă mișc greu, ca un melc!? Oare chiar așa să fie? Eu aș vrea să-i spun: „Desigur, doamnă învățătoare! Numai că acum, melcul meu merge la pas, dar eu îl voi învăța să alerge...”

CONVERSAȚIE CU NEPOTUL MEU

Monica ALDEA

Odă Ciorii Vopsite

Nu-i pasăre-n astă țară,
Mândră ca Cioara vranceană!

În al doilea anișor

Croncâne tot mai cu spor

De la Iași până-n Orșova

Și-n Republica Moldova.

Textele sunt pe alese,

Din toată lumea culese.

Nu gândiți că sunt nimicuri,

Avem glume, cocoficuri,

Pamflete, editoriale,

Interviuri, epigrame

Chiar povești la gura sobei,

Căci dăm înțelesuri vorbeii

Și vestmânt de parodie

Trimițând idei o mie

În zbor pe-aripile Ciorii

Să afle toți muritorii

Că n-a dispărut umorul.

Croncănitul Ciorii noastre,

Să se audă la fereastră.

Prin case, târguri, cătune,

Ducem vești și gânduri bune.

Anul cu spor să vă fie,

Să faceți rabat la prostie

Tot cu haz și veselie.

Iar de nu răzbiți vreodată,

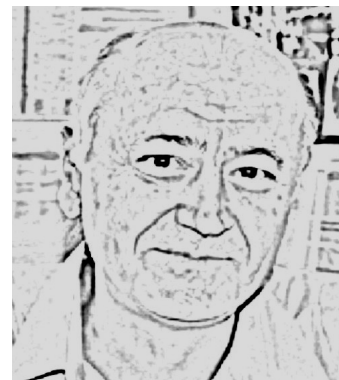
Chemați Cioara cea versată

Să croncâne-n gura mare

Despre câte o încălcare

A ordinii și dreptății

Maximilian OPAIȚ

EPIGRAME MERGE ȘI-ASA!

COMODITATE

Evident că provocarea
Te stârnește la-nceput;
Însă-i mai comodă stare:
„Las-o așa, cum a căzut!”

ÎN AȘTEPTAREA WEEKENDULUI

Spun adesea unii tineri
Că și mâine e o zi,
Însă dacă mâine-i vineri,
Las-o așa... ce-o fi, o fi!

DEZILUZIE

De-aștepti de-atâția ani schimbare,
Crezând în noul început;
Sperând că totu' stă-n picioare,
Mai bine-o lași cum a căzut!

ÎN AȘTEPTAREA BINELUI

Mai sunt atâția ce doresc
Să-și ia cu câțiva bani o pâine;
Dar între ei, atâția cresc,
Lăsând cât pot, de azi ... pe mâine!

LAS-O BĂ, CĂ MERGE-ASA!

Sloganu-i vechi și-a apărut
Când vine vorba de schimbare;
Cu teamă de necunoscut,
Mai bine-o las ... la întâmplare!

După sute de întâlniri la depănat povești împreună cu copiii, îmi vine rândul să primesc o provocare: voi citi povești copiilor, dar în mediu online. Până aici, nimic neobișnuit. Întrebată despre tematica întâlnirii, doamna cu care mă întretin la telefon ezită.

-O să vă întâlniți cu colega mea, doamna x, responsabilă de eveniment din partea corporației, mă lămurește ea.

„Aoleu! Deja sună pompos”, mă gândesc, și-mi trece prin minte să refuz întâlnirea. Mă gândesc iar, mă socotesc și zic: „hai, fii serioasă, ce poate să mergă rău? Iubesc copiii, iar copiii adoră poveștile”.

A doua zi mă întâlnesc cu organizatoarea. O doamnă tinerică, aflu, de unde credeți? Ei bine, mi-am făcut și eu temele, doar suntem în epoca *divaisurilor*. Am întrebat *gugă*ul, care m-a trimis direct pe profilul doamnei, proaspătă mămică și proaspătă proprietară de blog. Confirmat! Doamna stă în fața mea în carne și oase. Subțire, studiată, perfect dreaptă. Nicicând se așază pe scaun nu se relaxează, ține spatele încordat, la fel de drept. Părul coafat cu zuluși, fără să pară coafat, ochi frumoși, machiaj elaborat, buze mari cu zâmbet înghețat.

„Ups! mă gândesc, am început! Hai, să vedem, arată ce poți, doamnă x!”

-În ce constă evenimentul? mă fac auzită.

-A, e simplu, vorbește cu ton înalt, deloc pisicos, doamna x. Se strâng copiii, vor fi cam cincisprezece, toți sunt ai colegilor din corporația noastră. Dumneavoastră o să le

spuneți povești

-Povești? o chestionez, privind-o atent. Am găsit un defect și acum mă străduiesc să nu-l privesc obsedant. Unul dintre dinții din față e murdar de la rujul roz prună al buzelor. Hm! Asta spune multe despre calitatea rujului.

-Povești, da! Îmi preia întrebarea din zbor, am prefera să fie două. După care stați de vorbă cu copii, să fie în total cel mult o oră. S-a dovedit că după trei sferturi de oră de discuții copiii se plictisesc.

-Ok! o aprob și trec la subiectul următor. Ce vârstă au copiii?

-De toate vârstele! primesc răspunsul prompt, pata de ruj parcă s-a mai curățat puțin. Cel mai mic are trei ani, câțiva copii sunt la pregătitoare, câțiva la ciclul primar, cel mai mare are paisprezece ani...

„Greu de găsit un subiect comun, mă gândesc. Trebuie să citesc ceva scurt, foarte vesel.”

-La ce v-ați gândit? aud întrebarea.

-Aș putea să le citesc ceva amuzant, o poveste petrecută la curtea unui împărat, spun.

-A, nu! Poveștile cu împărați sunt foarte vechi, nu se mai citește așa ceva. Preferăm ceva modern.

„Măi să fie!”

Încep să mă enervez dar îmi aduc aminte de trucul cu număratoarea până la zece. Pe la șase, mă hotărâsc să accept continuarea conversației ca să pot studia provocarea cu care mă confrunt. O confruntare între generații, între poveștile din vremea mea și poveștile cerute în prezent. Hai, să nu fiu demodată! Aș face bine să fiu deschisă la nou. Îmi adun răbdarea și propun, de parcă

POVESTEA PERFECTĂ

nimic nu s-ar fi întâmplat:

-Atunci le voi citi o poveste modernă, în care o mătură vorbitoare se înfruntă cu un câine la fel de vorbăreț.

-Nu vă supărați, dar știți noul curent, nu? se încruntă doamna x. „Aoleu!” Uite că nu-l știu, dar pariez că-l voi afla!” Aștept răbdătoare să mi-l spună.

-Știți, mămicile nu acceptă ca niște animale să le dea sfaturi copiilor lor. Până la urmă, sunt doar niște animale, nu? dă peste cap ochii frumoși doamna responsabilă cu evenimentele din partea corporației. Mă stăpânesc să-i amintesc despre eroii din desenele pe care le privesc zilnic copiii. Sunt animăluțe de pe vremea mea: „Tom și Jerry”, „Duffy Duck” sau actualii din „Mr. Magoo” ori „Patrula cățelușilor”, care se bat, se aleargă, se pocnesc și se fugăresc de mama focului. Cei mai noi se anihilează cu raze care pot distruge o întreagă planetă, ceilalți își înfig furculițe în cozi.

-Ok! atunci va fi o poveste în care se ceartă trei frați. La sfârșit se împacă.

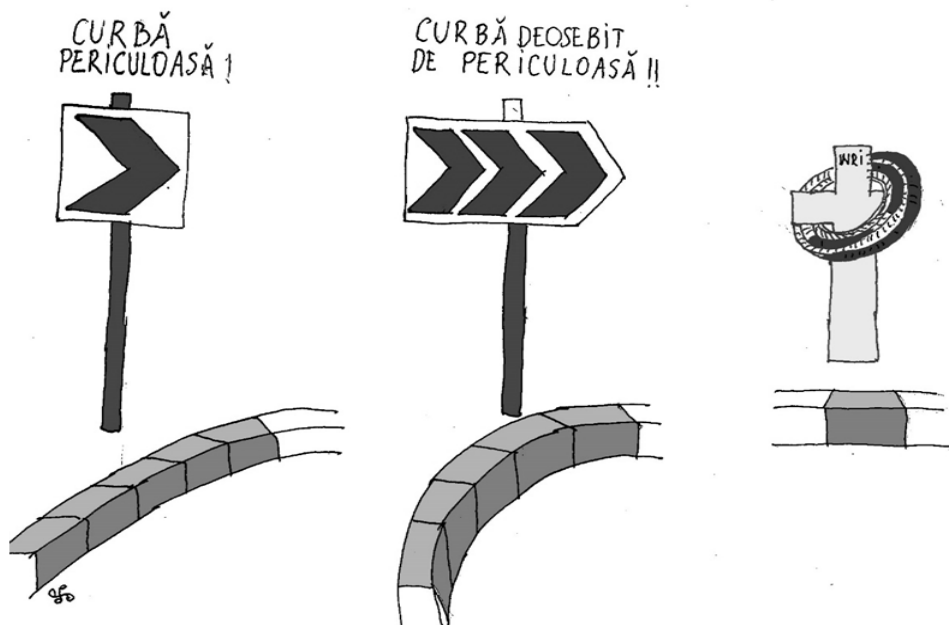
-Nu! Nu cred că ar fi bine! mă privește încruntată doamna x. Știți, noi ținem foarte mult la sentimentele copiilor noștri. Totul trebuie să fie perfect. Deja cerem ca toate basmele vechi să fie rescrise. Fără certuri sau chestii negative. Și neapărat fără plânsete sau evenimente triste. Copilul meu, de exemplu, nu are

voie să stea în preajma unui bolnav sau doamne ferește, să meargă în vizită la bunici la spital. Ne gândeam la ceva moralizator, cu învățăminte, fără ceartă. De exemplu: zboară niște fluturași colorați peste câmpii parfumate, norii îi mângâie. Ei sunt perfecți, geniali, capabili să realizeze orice doresc, luna le spune noapte bună și gata! „I-auzi!” îmi cedează răbdarea.

-O! Ce frumos sună! exclam, în timp ce buzele ei se desfac într-un zâmbet adevărat și pata de ruj se vede în toată splendoarea. Ce-ar fi să puneți pe hârtie povestea și să le-o citiți copiilor? Oricum, consultând agenda, mi-am amintit că am alt eveniment. Nu pot participa. Îmi pare rău!

Noaptea, visez povești frumoase ambalate, așezate pe o tavă din vitrină. O doamnă cu pată de ruj pe dinte îmi cere o poveste cu vanilie și alta cu mărar. Le oferă unui copil perfect, roz, zâmbitor, cu aripi de fluturaș.

La început, a vândut câteva sute. După numai o săptămână, avea comenzi din toate localitățile învecinate. Seară de seară, după ce făcea „casa”, își freca palmele de bucurie că, în sfârșit, a dat lovitură. În mai puțin de o lună, îi ieșiseră și actele pe firmă și ajunsese să aibă un lanț de magazine în toată țara. Afacerea mergea ca pe roate: ajunsese să fie number one!

Avea un prieten, ofițer la unitatea de artilerie, de la marginea orașului. Împreună, mergeau deseori la pescuit și chiar dacă nu totdeauna veneau cu pește, bucuria lor erau micii și pieptul de pui la grătar, dar mai cu seamă berea, care niciodată nu era îndestulătoare, căci lui îi plăcea să povestească și, la povești, avea nevoie de udătură.

Își aminti că într-o seară, ofițerul îl sunase că ar vrea să se întâlnească la „o blondă” – așa

spuneau ei, când aveau chef de bere.

- Salut, Cosmine! la zi, doctoraș, merge treaba? se interesă ofițerul.

- Îți spuseseam acu' o lună că i-am sunat p-ăia de la Brașov, să-mi spună dacă au vreo veste din America... am de gând să plec la o fermă din Texas. Patronu' are porci și vaci și are nevoie de veterinari... Aci nu mai merge! Un tratament, două pe zi și așa, din an în paști, mă mai duc împreună cu doctoru' Zizică, prin satele apropiate, să-l ajut la jugănit porci... Ce să-i faci, dacă n-au venit americanii, când îi așteptau alde bunicu', o să meargă nepotu' la ei!

- Și ce-au zis?

- Să mai aștept. Știi că americanii-s scrofuloși la datorie, când e vorba de viză...

Paul Dobrescu umplu iar paharele, ciocniră și, după ce-și aprinse o altă țigară, îi zise prietenului său:

- Io zic să nu te grăbești cu plecatu' ! ... Am ceva tare!

Și pentru că văzu că cel din față sa îl privește cu mirare și neîncredere, ofițerul continuă:

- Știi că prin ordonanță de guvern ni s-au dat șase luni să reducem „șeptelu”, că cică nu ne primesc ăia în NATO... M-au chemat la București și mi-au zis să mă ocup de echipamentu' rămas nefolositor, după ce diminuăm efectivul... Să fac un centralizator de la toate unitățile din țară.

- Bine-bine, și ce treabă am eu? făcu plictisit doctorul.

- Stai așa, nu te grăbi!... I-am zis unui general, de prin minister, care

se ocupă de chestia asta, că nu vreau comision. Mie să-mi dea căștile! În rest, treaba lor ce fac cu restu', nu mă interesează.

- Păi, dacă nu vrei comision, la ce dracu' te mai înhami la treaba-asta! se supără Cosmin Ștefănescu. Și strivi cu năduf țigara de marginea scrumierei.

Vezi doar că lumea bună aleargă după comisioane, că acolo e bătaia peștelui, nu pe baltă, cum facem noi...

- Nu te înfierbânta, mă, omule, că nu ești la linia erotică! mai spuse ironic ofițerul.

- Hai, nu mă mai fierbe în suc propriu. Zi cu ce vrei să te ajut? Ce dracu' ți-a mai trecut prin cap?

Făcu semn să li se mai aducă două beri. Prietenul său sorbi o înghițitură cu zgomot și apoi continuă:

- Nu de pomană am cerut căștile! Facem din ele strecurători. Materialu' e ca lumea și dacă dăm câteva găuri acolo, o să avem strecurători eco - **cullender green!** preciză Paul Dobrescu. Tu o să te ocupi cu desfacerea produsului, eu cu aprovizionarea cu „materia primă”... Deschidem și firmă, cu acte în regulă! Nu ca bulangii-ăștia, care fac afaceri cu statu' și-l trag în piept!

După jumătate de an, la aceeași masă, cei doi asociați au pus la cale extinderea afacerii.

- Vreau să lansăm pe piață un nou produs, având la bază aceeași „materie primă”, spuse doctorul, ajuns între timp manager general.

- Așa îmi plac, doctore! făcu admirativ asociatul.

- Dacă tot te lauzi că ai pile la Guvern, zi-le la ăia să mai dea încă o ordonanță de urgență, și la trusou' pentru nou-născuți să adauge și câte una bucată oliță de noapte. Tot ecologice și tot din căști.

- Nu-i rea ideea... Nu-i rea, pe cuvântu' meu!... Dar pentru gemeni sau tripleți, cum facem? Că vin vremuri căcăcioase!

- Or fi, cum profețești tu, da', ce facem că n-au toartă!

- N-am nevoie de-așa ceva!

- Tu nu, da' nu te-ai gândit la biete mame?

- Las', că merge și-așa!

Mihail
MANOLESCU

PERFORMANȚĂ

V-ați gândit cumva, vreodată,
Cât de greu, de complicat,
E să ai o funcție-naltă
Într-o țară, într-un stat,
Hărăzit de mâna sorții
Să se nască în Balcani,
Unde-n zi, sau toiu nopții
Se discută doar de bani?

V-ați încumeta, o dată,
Să fiți șefi la primărie,
Să simțiți presiunea toată
De prin zori până-n chindie,
Tot grijind de buzunarul
Cetățeanului de rând,
Căutându-i veșnic banul
Și-n cel drept și în cel stâng?

Credeți că ați fi în stare
Să mai nascociți vreo taxă,
Cum ar fi pentru răbdare,
Pentru fum, sau pentru bască,
Și impozite exacte
Să achite cetățeanul,
Pentru consumat de lapte
Pe trimestru sau tot anul?

Mă-ndoiesc că veți atinge,
Măcar unul dintre voi,
Performanța de-a învinge
Tot ce-i rațional în noi,
Impunând, să zic, o sumă,
Pe-o mașină din parcare,
Absolut la-ntreaga turmă,
Chit c-o are, sau n-o are.

„ZIUA CE FĂCEA...”

„NOAPTEA” SE FURA!!

Ghinion

David Valentin

Îți scriu Julieta din spital,
Lovit de-o cruntă tragedie,
De fel sunt foarte punctual,
Dar iată-s la ortopedie!

Veneam așa ca de-obicei,
Plin de speranțe deșănțate,
Cu greu, pe frig și pe polei,
Cu flori, și cu o scară-n spate.

Nici lună plină nu era,
Și parcă bănuiam eșecul,
Vazând că-n colț, pe strada ta,
S-a ars probabil iarăși becul.

Precum o cârțiță de orb,
Și cu mișcările confuze,
Urcam pe scară să îți sorb,
Iubirea de pe-a tale buze.

Am renunțat la serenadă,
Deja mă apucase frica,
Când pe balcon, subit, pe coadă,
Probabil ți-am călcat pisica.

Un urlet se-auzi spontan,
Trezind vecinii adormiți,
Iar eu, greoi, căzui morman,
Cu fundu-n cactușii-nfloriți.

L-am auzit pe tatăl tău
Luându-și flinta dintr-o ladă
Așa că am sărit în hău,
Chiar dacă nu era zăpadă.

În gips, cu fundul ciuruit,
Îți scriu acum să știi și tu
Că te iubesc nemărginit...
Semnat, Romeo Motague

Replia

Violetta Petre

Of, nu știam de ce nu vii
Și eram tare-ngrijorată!
Te-ntreb, în stare ai să fii,
Să ne mai întâlnim o dată?

Și cine te-o fi pus să pleci,
Pe așa vreme de urgie,
Cu-atâta gheață pe poteci
Cu scara-n spate?... of, vai mie!

Și pe-ntuneric ce cătai?
Știai că becu-i ars de-o lună
Pe strada noastră unde ai
Spart becu' tu cu o alună.

E drept că și eu așteptam,
Tot în balcon în frig și vânt,
Cu pisicuța mea eram,
Când prăbuși-te-ai la pământ.

De un' să știu că te-ai grăbit,
(Eu așteptam o serenadă)
Că pisicuța a fugit,
Și c-ai călcat-o rău pe coadă?

Săraca tare-a mieunat,
De-a auzit-o chiar și tata.
Și imediat s-a înarmat,
Să-și apere de moarte fata.

Te-am auzit când ai urlat,
De ai trezit toată suflarea.
În cactuși ai aterizat
Și mare îmi mai fu mirarea,

Când ți-am văzut fundul complet
În cactuși încotopenit.
Eu, Julieta Capulet
Te voi iubi și ciuruit...

NOI ALEGERI

Noi alegeri, noi figuri,
Vechi discurs electoral;
Ies bandiții din păduri
Să mai fure și legal!...

COMISIILE ELECTORALE

Votându-și doar persoanele loiale,
În fine, deputații-au jubilat:
Cu-asemena structuri electorale,
Nici nu-i nevoie de electorat!

PREVIZIUNI

Vor fi alegeri epocale
În țara asta, iar apoi
Va învia Caragiale
Să scrie și... NĂPASTA - 2!

UNUI PREȘEDINTE

În fruntea țării l-am votat
Și toată lumea a oftat,
Apoi ne-am bucurat nespus
Când l-a ales și Cel de Sus!

SLUGOII RUSOFILI

Acum, aproape de scrutin,
Când bârfele apar cu clai,
Ei au poruncă din Kremlin
S-o urmărească doar pe Maia*!

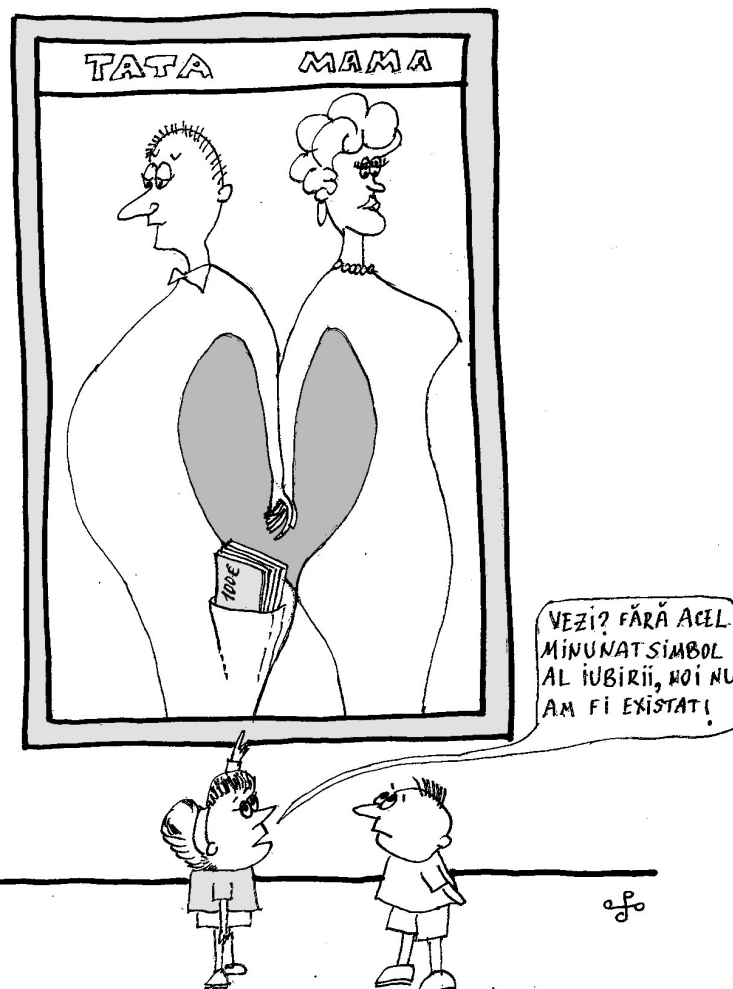
*Maia Sandu, președintele R.Moldova

VREMURI DE MIZERIE

E nedreptate-n țară permanent,
Îndură lipsuri oamenii sărmani,
Dar foamea-i mare și în Parla-
ment:
Aleșii nu se satură de bani!...

VOTAȚI CORECT!

Mesajul pentru-acest electorat,
Ce vrea figuri oneste și mature:
Să nu alegeți inși ce au furat,
Votați-i pe acei ce-au să mai fu-
re!...

Unui plagiator

Când m-am uitat atent la semnătură
M-a prins așa, un fel de ură
Căci nu-l știam prea talentat
Pe-acel pe care l-a furat.

La cenaclu

De-un singur lucru-mi pare rău
Atunci când unul mă înjură;
Deși fac glume mai mereu
Nu-i dau, pe loc, cu gluma-n gură.

EPIGRAMA

Unui lider cultural

Vorbindu-mi ca un mare literat
L-am întrebat cu glasul sugrumat
„De versurile mele ce-ai a spune?”
Și îmi răspunse tolerant: „E bune!”

Unei poete cam trecute

Strigă fără încetare
C-are o experiență vastă
Dar de când e...fată mare
N-o ia nimeni de nevastă.

Unui umorist

Citind atent, strofă cu strofă
Volumul tău, cel de umor,
Parcă are ceva stofă,
Dar nu are croitor...

Angela SILION

Ne-am mutat în casă nouă!

O stare de bine își face loc în cuibul „Ciorii”. Nu-mi cresc aripi și nici nu e cazul să sar de bucurie, însă, iată că, după aproape doi ani de la lansarea revistei, avem norocul să pașim în „casa” revistei „CU CIOARA VOPSITĂ” și să punem țara la cale, încercând să îndreptăm câte ceva în lumea asta, cu arma noastră supersonică: UMORUL. Nu ne trebuie pistol și nici vorbe grele. Dacă redactorul șef, domnul Gheorghe Mocanu m-a botezat Ambasador al revistei, eu am luat munca în serios, așa cum îi stă bine unui ambasador. Am reușit să duc revista peste tot în drumurile mele. În **pagina ambasadorului** și-au găsit loc multe personalități din țară și de peste hotare.

Așa că, „Cioara” noastră a prins putere și poate găzdui oricând oameni interesați, oameni care înțeleg atitudinea prin satiră și umor. Primul pas spre revista noastră l-a făcut primarul lașului, domnul Mihai Chiric. Au urmat, apoi, o serie de scriitori, printre care amintesc pe: Evelyne Croitoru, Vali Orțan, Adela Conciu, Virgil N. Andronescu, Constantin Marafet, Dan Ionel Dinu și Codrut Radi. Nici artiștii nu ne-au ocolit și chiar unii vor pune în scenă materiale umoristice din revistă. Aici amintesc pe: Nae Alexandru, Doina Ghiteșcu, Pugna Alexandru, Paul Surugiu Fuego,

Grigore Gherman, Ilie Caras, Grigore Leșe, Ioana Capraru, Bogdan Trifan, Ion Palade, Iurie Levicic, Tudor Bilețchi, Valentina Ciocan, Mitrita Cretu, Elisabeta Juverdeanu Turcu III și, nu în ultimul rând, actorul focșănean Sorin Francu. Colegii din presa scrisă și televiziuni au fost prezenți și ei în materialele noastre. Amintesc aici pe domnul Petru Frăsilă de la Tele Moldova Plus, Roxana Ștefana Savin de la New FM Actualitatea TV Pașcani, Atlas TV, Ion Moraru de la Amprenta Onești, Firiță Carp de la DETECTIV LITERAR.

În sprijinul revistei au venit și sponsori care au înțeles exact rolul nostru și amintesc, cu mulțumirile de rigoare, familiei Vasile Andrei de la Prodcobilc Focșani, domnul manager DUMITRU DIMA de la CONTERRA, și nu uit de domnul primar al localității Broșteni, Emilian Dumitriu, care a pus umărul, încă de la primele apariții, fiind mândru că BROȘTENIUL va fi cunoscut peste tot unde ajunge revista. CU CIOARA VOPSITĂ vă așteaptă la chioșcurile de ziare din Focsani și online, la www.cucioaravopsita.ro. Comenzile prin poștă se solicită pe adresa: cucioaravopsita@yahoo.com.

Tot aici se primesc materialele umoristice în vederea publicării.

ZI PLINĂ

Într-o zi de soare plină,
Un Dorel și un Burilă
Și-au făcut o mare cruce,
Ca apoi să se apuce
De muncit cu-nfrigare
La o nu știu ce lucrare.

Dar în zorul ce-i lovise
Și puternic mi-i clintise,
Au uitat ca prin minune
Ce vroiau să facă-nume
Și s-au așezat degrabă
Să gândească și să vadă.

.....
După-o oră-aproape bună
De efort mental, nu glumă,
Și-amințiră dintr-o dată
Ce ar fi trebuit să facă,
Însă cum puteau să-nceapă
Fără de curent și apă?

Au trimis la firmă vorbă,
Ca pe lângă mici și ciorbă
Să le-aducă la lucrare,
Tot în pauza cea mare,
Un prelungitor cu priză
Și furtunul din remiză.

.....
Pe la trei și jumătate
S-au întins puțin pe spate,
Cum se cade dup-o masă
Ca a lor de copioasă,
Săvârșită fără ghetă,
Cu căscat pe îndelete.

.....
Mai târziu, trosnind din șale,
Constatară cu mirare
Câte stele se iviră...
Căci Brătel și cu Dorilă
Au ucis o zi cu soare,
Fără nici o remușcare

LA CAPȘA

La Capșa vine un client
Destul de calm, neinsistent,
Dorind și el o prăjitură,
Căci tare-i mai ploua în gură.

Se-așează liniștit la coadă,
Convins că sigur or să-l vadă
Și că nu-i chestie de noroc
De prinzi sau de nu prinzi un loc.

S-au ridicat într-una grupuri
(Diverși clienți, diverse cupluri),
Însă erau conduși la mese
Tot grupuri, sau perechi alese.

Cine l-a pus să vină singur,
Când previzibil, sau chiar sigur,
Va fi omisă-n repartitie,
O prea anostă apariție.

Într-un final, mai mult din milă,
Pentru postura sa umilă,
Îi dau și lui un colț de masă,
Ferit de clientela-aleasă.

Iar bonus pentru-a sa răbdare
De-a sta vreo oră în picioare,
Îi vâără și-un meniu sub nas,
Fiindcă oricum le-au mai rămas.

Încrezător din nou în soartă,
Clientul pe băieții îi iartă,
Alege prăjitura Sanda
Și-așteaptă să îi ia comanda.

Pe lângă dânsul se-ntretaie,
Toți chelnării, curgând șuvoaie,
Spre mese găzduind clienții,
Obişnuți sau cu pretenții.

Încearcă să le facă semne,
Gândind că s-ar putea, pesemne,
Să fi uitat că îi așteaptă
Ca pe o pâine proaspăt coaptă.

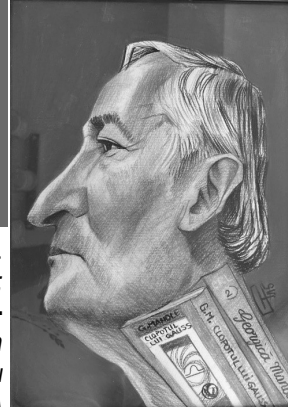
Îngaimă chiar și trei cuvinte,
(O prea-timidă rugămintă),
Primind în schimbu-i o privire
Ce-l lasă fără de grăire.

La masă-așteaptă preț de-un ceas,
Sperând că totuși n-au rămas
Indiferenți la o prezență
Ce vrea un dulce și clementă.

Dar conștient la fel de bine
Că nu se poate vreo iubire
Cu forța de încerci s-o iei,
Renunță așadar la ei.

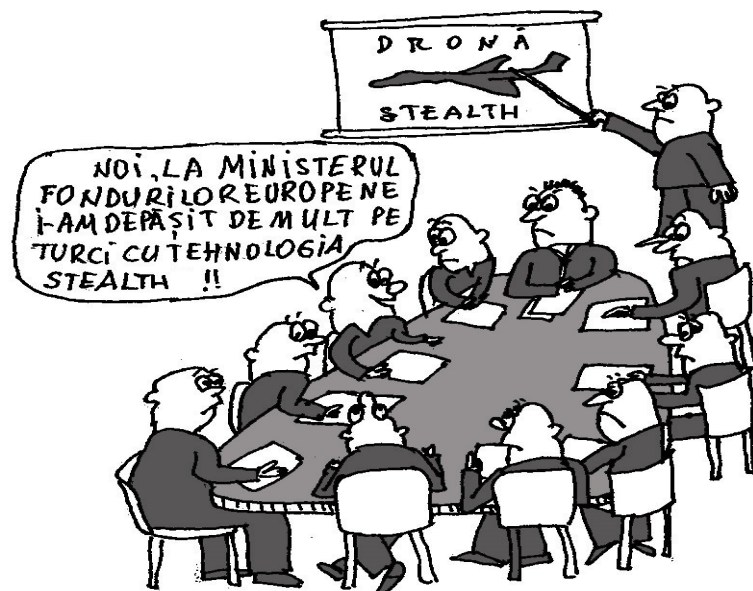
Pe dânsul-acum își pune geaca,
La Capșa încheindu-și treaba
Și pleacă fix cum a venit,
Căci nimeni nu s-a sinchisit...

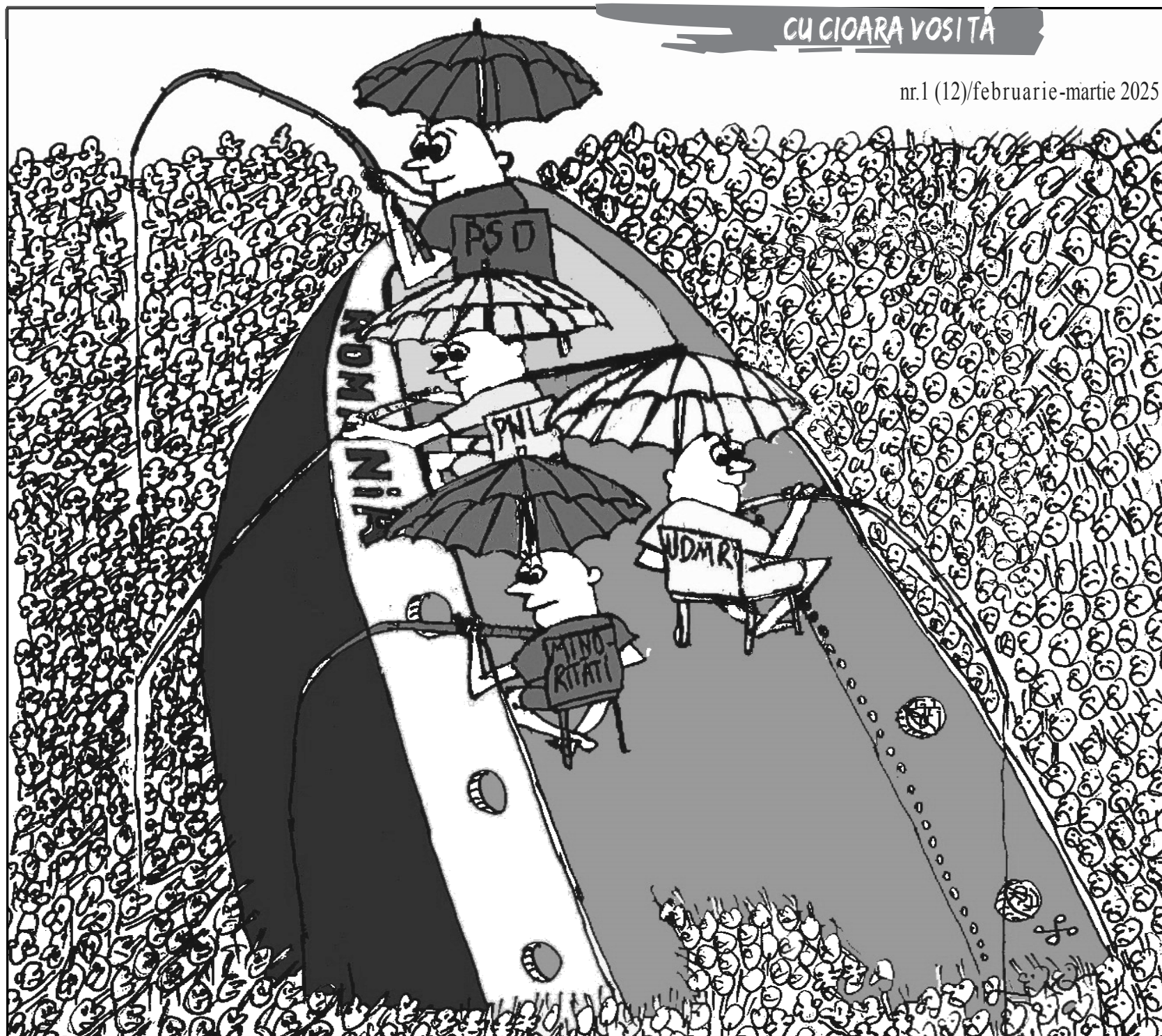
MAXIMILIAN OPAIȚ ȘI MODUL SĂU SPECIAL DE A VEDEA LUMEA (4) („Epigrame la max(im)”, Editura „Fast Editing, București, 2020) (urmăre din nr. 2, 3 și 5 din 2024)

Primul grupaj de epigrame este arondat denumirii „Neliștile omului”, susținut de un citat din John Naisbitt („Tendințele pleacă de jos în sus; Ciudățeniile de sus în jos”): **Dialog academic:** Vă spun: (citând din cunoscuți) / Îmi vine greu să mă împac / Cu specialiști recunoscuți, / Doar prin erorile ce fac!; **Problemă conjugală:** „Cât a stat în izolare, / Cu teama de pandemie / I-a fost greu, că nu mai are / Și amantă și...soție!”; **Strategie de campanie:** „S-a născut un nou concept: / (Aserțiunea mi-e permisă!) / Căndidații trag în piept / Jurnaliști din presa scrisă!”; **Cu ochii la vecini:** „S-a mpământănit ideea / Că românul-ar fi bogat / Dacă la noi, vorba-aceea: / Se păstra cât s-a furat!”. Un alt grupaj se intitulează „Femeia între înger și demon” însoțit de un citat demn de marele stilist Emil Cioran („Femeia este muzică rădăcită în carne”). Epigramele rezonează și cu un alt punct de vedere al lui Cioran despre femei: „Între bărbați și femei prefer femeile, pentru că au asupra primilor avantajul de-a fi mai dezechilibrate, deci mai complicate, mai perspicace și mai cinice, fără să mai vorbesc de acea superioritate misterioasă”. Perspicacitatea și cinismul feminin sunt motivele predilecte ale epigramelor incluse în grupajul amintit: **Confesiuni:** „Două blonde stau de vorbă, / Una zice: soțul meu / Toată ziua-mi suflă-n ciorbă; / Știu...că lui îi suflă eu!”; **Avertizare:** „Sirene pe uscat!”: „Nu vă spun o noutate, / Dar, interesant, firește: / La femei, o „jumătate” / Este, uneori, un...”pește!”; **Vis împlinit:** „Căutându-și fericirea, / A-ncercat o variantă: / Și-a dat peste cap privirea / Și-a sfârșit

fiind... amantă!”; **Neînțelegeri:** „El, un tânăr cu maniere, / A simțit că-i înșelat. / Când visa lapte și miere, / Ea visa la alt bărbat!”. Epigramele organizate sub generala denumire de „Portrete” se supun unui adevăr exprimat de Pascal („Universul este un cerc al cărui centru este oriunde, iar circumferința nicăieri”): **Unui avocat:** „Domnul „X”, un avocat, / Cât pe ce să-și smulgă părul, / Când clientul-a declarat / Că va spune adevărul!”, **Profil de politician:** „După ce-ai ajuns pe val, / Mi-a căzut și mie fisă: / Dumneata ești vertical, / Precum e Turnul din Pisa!”, **Curiozitate:** „Pacientul, la doctor, / Întrebă: Chiar n-am nimic? / - Da, răspunde, doar dator, / Cu 300 lei și-un pic!”. Ultimul capitol, „Politică din... profil!” este însoțit de o înțepătură marca Petre P. Carp („România are prea mult noroc pentru a avea nevoie de politicieni”): **Schimbare de paradigmă** „La al doilea mandat, / Cu guvernul liberal, / Lucrurile s-au schimbat: / PAS cu PAS, dar...laterall!”, **Traseism politic:** „Se mai mișcă apele! / Vezi câte unul timid, / Cum își plimbă mapele, / Dar...pe la un alt partid!”, **Declarație pe propria răspundere:** „Din C.V. s-a constatat / Că aleșii n-au avari, / Doar un frate mai bogat / Și vreo câteva...muier! Se citesc cu zâmbetul pe buze epigramele semnate de Maximilian Opaț, fiindcă autorul reușește să pună în evidență personaje ce alcătuiesc o lume pestră ce colcăie în interval. Sper ca RĂBDAREA lui Maximilian Opaț să-și alăture și un strop de TENACITATE care-l va conduce către un al treilea volum

CARICATURI DE
PETRACHE PLOPEANU

**Cioara ascunsă sub
braț, ca să fie domnul
UARUJAN
UOZGANIAN mai
aproape de ochii
publicului.**

**TITU RACHIERU – scriitor,
Buzău, ureă un loc la revistă
chiar dacă îi lipsește umorul.**

**ADRIANA PETRE, scriitor și
ambasador de Cluj în campania
„Nu există nu se poate”,
concept Andreea Marin.**

**Redactor la Radio ANTENA
SATELOR, POLINA GHEORGHE
ureă să pună pe undele radio
croncanitul Ciorii. Cra, Cra...**

**Fecior de neam bucovinean,
interpret de
folelor, PAMFIL ROATĂ.**

**VREI SĂ SUSȚII
APARIȚIA ACESTEI
REVISTE?**

Donează orice sumă în
conturile

**RO69BACX0000
002430524001
(RON)**

sau

**RO42BACX0000
002430524002
(EURO)**

*Suntem producători de ambalaje
de țesătură de polipropilenă în
toată gama constructivă, în
special saci mari cu capacități
de transport de la 500 la 2000 kg,
destinați transportului produselor
purverulente și granulate, alimen-
tare și nealimentare.*

**Putem fi găsiți în Focșani,
Comisia Centrală 82, Telefon 0237226680**

www.conterra.ro